

Chrisma conficere docuit; » ubi per Chrisma, Sacramentum Confirmationis intelligitur, quod totum postea confirmavit etiam Catechismus Rom. de Sacram. Confirmation. (1) At Benedictus XIV. Instit. Eccles. 6, § 5, supervacaneum ducit perscrutari, quoniam tempore Sacramentum hoc Salvator instituerit; non enim constat, num illud instituerit cum imposuit manus capiti puerorum; Math. 19, num instituerit tantum, non ministraverit; num in ultima Cœna, cum dixit Apostolis: *Accipite Spiritum Sanctum*; num tandem ipsa Pentecostes die (2).

(3) Materia remota Sacramenti Confirmationis est Chrisma confectum ex oleo olivarum, et balsamo simul consecratum ab Episcopo. *Est communis*, et habetur expresse ex Concilio Florentino in decreto de unione Armenorum, § *Secundum*, ut patet ex præcis verbis adductis supra sub num. 2, et ex Concilio Tridentino sess. 7, cap. 2 de Confirmat. ibi: « Si quis dixerit, injurios esse Spiritui Sancto eos, qui Sacro Confirmationis Chrimati virtutem aliquam tribuunt, anathema sit. » (6) Mixtura balsami nunquam omittenda est, cum Chrisma non sit simplex oleum, sed oleum cum balsamo mixtum; unic. de Sacra Unctione, et c. 1 de Sacrament. non iterandis. (7) Mixturam Balsami in Sacramento Confirmationis esse de necessitate præcepti, omnes fatentur; controversia solum est inter Doctores an sit etiam talis mixtura necessaria necessitate Sacramenti, seu essentialiter requisita ad validitatem Sacramenti. (8) Plurimi tenent, mixturam balsami necessario requiri ad validitatem Sacramenti, taliter quod Sacramentum ministratum cum solo oleo consecrato absque mixtura balsami sit invalidum, quod nullum. Et horum sententia colligitur ex cap. unico, § *Per frontis*, de Sacra Unctione, ex Conc. Florent. in cit. deer. de unione Armenorum § *Secundum*, ubi ait: « Secundum Sacramentum est Confirmatio, cujus materia est Chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientie; et balsamo, quod odorem significat bonæ famæ, per Episcopum benedicto: » quibus verbis palam confitetur Concilium, quod sicut tam oleum, quam balsamum propriam habet mysticam significationem, ita etiam utrumque æqualiter ingrediatur ad constitutionem Chrimatis, quod est materia requisita essentialiter ad valorem hujus Sacramenti, et ex verbis Fabiani Papæ d. Epist. 2 ibi: « Ex divina institutione provenire, ut oleum cum balsamo conficiatur; » et ex verbis formæ quæ talis est: *Signo te signo Crucis, et confirmo te Chrimate salutis, in nomine Patris, etc.*; nam hæc verba essent falsa, si solum oleum sufficeret ad validitatem, cum istud non sit

(1) Hæc tamen opinio, cum apocryphæ Fabiani epistolæ potissimum innotuit, paucos jam habet sectatores. (*Edit. Barbiell.*)

(2) Si quam vellem sententiam amplecti, ei potius subscriberem, quam etiam non multos ante annos proposuit, defenditque Cl. Trombellius de Confirmat. Tom. 1, disp. 5, num. 10. Confirmationis institutio-

Chrisma. Et ita hanc sententiam tuetur Fagnin cit. cap. unico, de Sacra Unctione n. 53; Bellarmin. lib. 2 de Confirmat. cap. 8 et 9; Pirhing lib. 1, tit. 16 de Sacramentis non iterandis num. 3; Reiffenstuel. ibid. num. 21; Filiucius de Sacrament. Confirmat. cap. 1, qu. 5; Basilius Pontius eod. tract., par. 2, c. 2; Pax Jordan. tom. 1, lib. 3, tit. 2, num. 34; Villalobos in Summa tom. 1, tract. 6, diff. 2. n. 2, aliique passim, communis et tutius. (9) Alii vero tenent, mixturam balsami requiri tantum de necessitate præcepti Ecclesiæ, non autem de necessitate Sacramenti ad validitatem ipsius. Et horum opinio colligitur ex cap. *Pastoralis 1* de Sacramentis non iterandis; et tenet Gonzalez in c. *Presbyter 3*, eod. tit.; Cajetanus in 3 part. qu. 72, art. 1; Navarr. Manual. c. 22, num. 8; Scotus in 4, dist. 3, quæst. unic., art. 2; Valent. contr. tom. 4, disp. 5, qu. 1, part. 2. (10) Unde in hujus materiæ ambiguitate juvat adducere mentem Sacræ Congregationis Concilii, in qua cum fuisset propositum, Bertam suscepisse filiam Caji in Sacramento Confirmationis ab Episcopo per errorem ministrato cum oleo infirmorum, et exinde dubitaretur, an ortum esset impedimentum cognationis spiritualis inter prædictos Matrimonium contrahere cupientes: Sacra Congregatio respondit *ad mentem*; quæ fuit, ut dispensaretur ad cautelam: die 4 April. 1693, in dubio cognationis spiritualis, ex quo, ut refert et tenet Eminentissimus Petra tom. 3, comment. in Constit. 24. Innocent. IV, num. 42, videtur dictam Sacram Congregationem magis inclinasse priori sententiæ, ut tutiori; et sic sentio, et ego esse tenendum. Sic etiam Rosignolus de Sacramentis in genere part. 3, qu. 2, art. 1, a n. 12 et 17, citans S. Thomam, S. Bonaventuram, et Conc. Coloniense, et recte respondens ad Canonem *Pastoralis 1* de Sacramentis non iterandis, ut respondit Reiffenstuel, et Pirhing locis citatis. Vide ipsos, ubi multa adducunt ad rem (3).

(11) Materia proxima Sacramenti Confirmationis est unctio cum Chrimate facta in modum Crucis in fronte confirmandi. *Est communis*, et patet ex Concilio Florentino loc. cit. ritualibus, et praxi Ecclesiæ, et colligitur ex Sacra Scriptura 2 Corinth. 1, ibi: « Qui confirmat nos vobiscum in Christo; et qui unxit nos Deus, qui et signavit nos, et dedit pignus Spiritus Sancti in cordibus nostris: » loc. cit. (12) Et quod hæc unctio cum Chrimate debeat fieri in fronte confirmandi, habetur ex usu perpetuo universalis Ecclesiæ, et ex Concilio Florentino loc. cit. ubi habentur præcisa verba: « Ideo fronte, ubi verecundiæ sedes est, confirmatus mungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat,

nam in illud XL dierum quibus Christus a morte rediit se discipulis aspectabilem præbuit, ac multa cum illis, ut ait S. Lucas Act. 1, de regno Dei contulit, tempus rejicienti. (*Edit. Barbiell.*)

(3) Confer tamen Turnellium de Sacram. Conf. quæst. 1, art. 5, sub finem, et Trombellium, cap. 1, diff. 5, part. 3, cap. 2, quæst. 2. (*Edit. Barbiell.*)

et præcipue Crucem ejus, quæ Judæis est scandalum, gentibus autem stultitia, secundum Apostolum, propter quod Crucis signo signatur. » (13) Nec valet objicere, quod Apostoli *Actorum 8* et 19, confirmantes imponebant manus super baptizatos; adeoque impositio manus Episcopalis, et non unctio cum Chrimate est materia proxima Confirmationis. (14) Non valet, inquam, quia nulla manus impositio distincta ab ea, quæ reperitur in ipsa Chrimatis unctione, est essentialis Sacramenti Confirmationis materia; Eugenius enim IV in Concilio Florentino loc. cit. expresse ait: « De solis Apostolis legitur (quorum vices tenent Episcopi) quod per manus impositionem Spiritum Sanctum dabant: » loco autem illius manus impositionis, datur in Ecclesia Confirmatio. (15) Tum quia nec in Pontificali Romano, nec apud Græcos fit mentio impositionis manus. (16) Quod autem Apostoli in principio nascentis Ecclesiæ per impositionem manus contulerint Spiritum Sanctum, hoc factum est ex singulari Dei dispositione, et speciali Christi privilegio pro eo solum tempore, quo super baptizatos descendebat Spiritus Sanctus in signis sensibilibus: tunc enim Apostoli non utebantur Chrimatis unctione, quia non erat necessaria materia Sacramentalis, ubi sensibilia signa miraculose apparebant, quæ supplebant vicem materiæ, seu Chrimatis unctionis. (17) Quia tamen etiam tempore Apostolorum ille visibilis descensus, seu in signis sensibilibus miraculosa apparitio Spiritus Sancti cessavit, ideo etiam postea Apostoli per unctionem Chrimatis confirmabant (1). Sic Divus Thomas 3 part. quæst. 72, art. 4, in respons. ad primum, Scotus in 4, d. 7, quæst. 1; Mastrius, Faber Amicus, Rosignolus, aliique passim (2).

(1) Præter citatos Turnellium, et Trombellium adi Morini Exercitationem de Sacramento Confirmationis, et Card. Orsi dissertationem de Chrimate confirmatorio, utramque Tom. 10. Thesauri Theologici Zachariani Venetis recusam. In hac autem Orsi dissertatione cap. 1, invenies etiam profligatam hæreticam Samuelis Basnagii sententiam de ungenti Ritu, quem Ecclesiam ab Hæreticis Valentinianis mutuasse Novator ille contendit. (*Edit. Barbiell.*)

(2) Dupliciter hic peccat Cl. noster Auctor 1, quod ab essentiali materia Confirmationis excludit Manuum impositionem; integram, et adæquatam materiam Sacramenti in sola Chrimatis unctione constituens. Quod profecto ex adverso pugnat cum Sacrarum Literarum auctoritate, Patrum sententiis, et communi Theologorum consensu. Etenim licet a Sambovii, Symondi, aliorumque sententia recedere velimus constituentium totam et adæquatam materiam Confirmationis in sola Manuum impositione; negari profecto non poterit utramque saltem materiam esse essentialem, atque utramque simul constituere materiam adæquatam Confirmationis. Hoc sane mihi probabilius; quod etiam propugnant Jue- nin, Natalis Alexand. Carolus Witasse, Laurentius Berti, aliique laudatissimi Theologi. Quandoquidem antiquissimi Canones ab ipsa prope Apostolica ætate æque utriusque meminere h. e. tum Impositionis Manuum, tum Chrimatis unctionis adhibita in Con-

(18) Forma consueta Sacramenti Confirmationis in Ecclesia Latina est ista: *Signo te signo Crucis, et confirmo te Chrimate salutis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*: sic traditur in præcis terminis a Concilio Florentino in decreto de unione Armenorum. (19) Omnia verba hujus formæ sunt necessaria necessitate præcepti in Ecclesia Latina. Est communis cum Sancto Thoma 3 part. quæst. 72, art. 4. Mastrio in 4, disp. 2, quæst. 8. Suarez, Coninch. etc. (20) Immo omnia supradicta verba, vel iis æquivalentia sunt etiam necessaria necessitate Sacramenti, seu sunt de essentiali, et valore formæ Sacramenti Confirmationis. Est communior, et tutior sententia, teste Mastrio in 4, disp. 2, quæst. 8, num. 236. (21) Et quod invocatio expressa Sanctissimæ Trinitatis (pro qua est major difficultas) sit essentialis in dicta forma, tenet Divus Thomas d. 3 p. quæst. 72, art. 4. Barbosa de Offic. et potest. Episcop. part. 2, allegat. 30, num. 22. Suarez disp. 33, sect. 5, vers. *Secundo dubitari potest*; Coninch. 3 part. q. 72, art. 4, num. 66. Petrus de Ledesma de Sacrament. Confirmat. cap. 3. Barthomeus ab Angelo dialog. 3, § 17. Filiucius tract. 3, cap. 1, quæst. 11, num. 22, et alii magis communiter. (22) Et ratio desumitur a pari de Baptismo, quia cum homo per Baptismum primo renascitur ad Fidem, necessaria est expressa invocatio Sanctissimæ Trinitatis, quæ est fundamentum ejusdem Fidei: ergo quia per Confirmationem homo roboratur, et quoad eam libere profitendam in ore, erit necessaria eadem expressa invocatio Sanctissimæ Trinitatis. (23) Nec valet dicere, quod fides, et expressa professio Mysterii Sanctissimæ Trinitatis sit jam fixa in Baptismo per susceptionem Baptismi, et conse-

firmationis Sacramento; quemadmodum cernere est apud laud. Theologos. Neque officit, quod in Actis Apostolorum solius Manuum Impositionis mentio occurrat; siquidem S. Lucas compendio usus Historici more illa tantummodo retulit, quæ magis influentium oculos afficerent, quæque visibilia etiam Spiritus S. munera comitarentur. Id quidem evincit B. Augustinus lib. de fide, et Bon. Operib. cap. 9, ex iis quæ idem S. Lucas de Baptismo collato a Philippo Diacono Eunuchæ Reginæ Candacis refert. Act. VIII. Idem etiam colligere licet, ex iis quæ habentur apud eundem Lucam, cum refertur baptisma collatum iis, qui Apostolorum prædicatione commoti ad Christi fidem amplectendam convertebantur; quos baptizatos refert in nomine Christi, h. e. baptismo a Christo instituto, ab eoque vim, et efficaciam habente; nihil de forma referens, in qua conferebatur baptisma, et quandoque neque etiam de materia. Peccat II, quod adserat Apostolos Sacramentum Confirmationis contulisse non utendo visibili materia propria hujus Sacramenti. Etenim licet quandoque hujus Sacramenti effectus fuerit collatus sine materia sensibili; uti ad solam Apostolorum prædicationem, quod contigisse novimus in facto Cornelii Centurionis; Actor. X, et diserte hoc doceat Angelicus; non negat tamen idem Angelicus, Apostolos in hoc Sacramento conferendo usos fuisse et Manuum Impositione, et Chrimatis unctione. Lege qu. 72, part. 3, art. 2, ad 1. (*Edit. Neap.*)

quenter non esse necesse, quod ipsa expressa invocatio, seu professio repetatur in Confirmatione, sicuti de facto non est necesse, quod repetatur in aliis Sacramentis. (24. Non valet, inquam, quia cum Confirmatio sit instituta ad roborandam fidem, quæ in Baptismo suscepta est, et ad eam etiam extrinsece profitendam, necesse est ut etiam expresse ejus principale Mysterium magis in ipso Baptizato Confirmando firmetur, quod non requiritur in aliis Sacramentis cum non sint instituta, nec dentur ad ejusdem Fidei firmitatem, et professionem. (25. Tum quia Concilium Florentinum in decreto de unione Armenorum pro forma essentiali Sacramenti Confirmationis cum cæteris verbis ejusdem formæ ponit expressam invocationem Sanctissimæ Trinitatis, ut patet ex præcis suis terminis *sub num. 18 relatis* (1).

ARTICULUS II.

Quoad ea, quæ concernunt ministrum, et subiectum confirmationis.

(1. Minister Ordinarius Sacramenti Confirmationis est solus Episcopus. Est de fide definitum in Concilio Tridentino sess. 7, can. 3, de Confirmatione, ibi: « Si quis dixerit Sanctæ Confirmationis Ordinarium Ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem Sacerdotem, anathema sit; » et jam antea statuerat Concilium Florentinum in Decreto Eugenii de unione Armenorum. (2. Omnis Episcopus etiam excommunicatus, hæreticus, vel degradatus valide conferre Sacramentum Confirmationis; quia per hæresim, vel excommunicationem, vel degradationem non amittit Characterem Episcopalem, in quo datur potestas confirmandi: Est communis cum Barbosa de Offic. et potest. Episcop. part. 1, allegat. 30, num. 2, et colligitur ex Trident. sess. 7, can. 12, de Sacramentis in genere, ubi de quolibet Sacramentorum Ministro in peccato existente sic definit: « Si quis dixerit Ministrum in peccato mortali existentem, modo omnia essentialia, quæ ad Sacramentum conficiendum, aut conferendum pertinent, servaverit, non conficere, aut non conferre Sacramentum, anathema sit. » (3. Episcopus etiam valide confirmat, quamvis non sit confirmatus; po-

(1) Legendi Turnelius, Witasse, Trombellius disp. 6, quibus adde Luca Holstenii dissertationem de forma Sacramenti Confirmationis apud Græcos iterum editam in eod. T. 10 Thesauri Theologici p. 470, seqq.

(2) Potuisse olim Episcopos Presbyteris facultatem confirmationis conferendæ impertiri non desunt qui sentiant. De qua quæstione legantur Benedictus XIV. de Syn. Diocæs. lib. 7, cap. 8, et Trombellius de Conf. Tom. 2, disp. 10, cap. 6. Verum ut ut de hac difficili et valde implexa controversia sit, in confesso est, inquit idem Benedictus XIV, irritam nunc fore Confirmationem a simplici Presbytero Latino, ex sola Episcopi delegatione, collatam; quia Sedes Apostolica id juris sibi unice servavit; quam quidem reservationem non tantum a consuetudine in tota Ecclesia Latina jamdiu recepta tacite indutam arbitramur, sicuti opinantur Juenin de Conf. diss. 3, qu. 3, c. 2, art. 1, et Tournely de Sacram. Confir. qu. 5, art. 2, sed jam ante 19 sæculi finem

testas enim confirmandi non venit a Characterem Confirmationis, sed a Characterem Ordinis Episcopalis; unde cum Episcopus licet non confirmatus habeat Characterem Ordinis Episcopalis, in quo fundatur potestas confirmandi, valide conferre Confirmationem; Barbosa loc. cit. num. 3. Bonacina de Sacram. disp. 3, quæst. unic. punct. 2, num. 10. Suarez, Henriq. et alii passim. (4. Minister extraordinarius Confirmationis potest esse etiam simplex Sacerdos ex speciali commissione, et delegatione Summi Pontificis (2): cap. *Pervenit* 1, dist. 95, ubi refertur S. Gregorium Papam hanc facultatem concessisse Presbyteris Sardinæ propter defectum Episcoporum, ibi: « Ubi Episcopi desunt, ut Presbyteri etiam in frontibus baptizatos Chrismate tangere debeant, concedimus. » Et hoc expresse indicat Eugenius IV, in Concilio Florentino loc. cit. ibi: « Legitur tamen, aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem, ex rationabili, et urgente admodum causa, simplicem Sacerdotem, Chrismate per Episcopum confecto, hoc Sacramentum Confirmationis ministrasse. » (5. Et talem facultatem concesserunt etiam alii Summi Pontifices variis Religiosis, ut Innocentius IV. Patribus Prædicatoribus, Joannes XXII, et Leo X. Fratibus Minoribus pro Indis, teste Rodriguez in suo Bullario Regul. in Bulla Leonis X. Gregorius XIII. Patribus Societatis Jesu, ut testatur Suarez; Innocentius XIII. Patri Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minor. de Observantia, Constit. incip. *Cum ad infrascriptum*. Et ipsi Guardiano eandem facultatem concessit etiam Benedictus XIV. Constit. incip. *Cum ad infrascriptam*, et Constituit. incip. *Demandatum* § 14, et alii alii in terris infidelium remotissimis a Sede Apostolica, ubi Episcoporum Catholicorum copia non adest. (6. Talis autem facultas non solet concedi, nisi ex urgentissimis causis, ut etiam indicavit Concilium Florentinum loco cit. ibi: « Ex rationabili, et urgente admodum causa; » et patet ex pluribus similibus petitionibus rejectis a Sacra Congr. Conc. et signanter in Tarraconensi 25 Januarii 1659, in una Insularum Philippinarum 28 Januarii 1668. Vide infra num. 56, etc. (3).

expresse factam colligimus ex ep. 70. Nicolai I. ad Hincmarum, in qua legitur, Græcorum Imperatorem, eosque, qui illis parebant, calumniari Sanctam Romanam Ecclesiam, immo omnem Ecclesiam, quæ Latina utitur lingua, « quia Presbyteros sortiri conjuges prohibemus, et quoniam eosdem Presbyteros Chrismate linire baptizatorum frontes inhibemus. » (*Edit. Barbiell.*)

(3) Cave autem putes, Romanos Pontifices cuique Laico aut etiam Clerico, qui nondum Presbyter sit, facultatem confirmandi tribuere posse, quemadmodum nonnulli senserunt, quos Trombellius refellit disp. 10, quæst. 3, cap. 8. Presbyteri vero, quibus ea delegatur potestas, servare aliqua debent a Sacra Congregatione de propaganda fide illis 4 Maii 1774, præscripta in Instructione Romæ edita, et a laudato Trombellio l. c. p. 143. seqq. iterum exhibita, pro simplici Sacerdote Sacramentum Confirmationis ex Sedis Apostolicæ delegatione ministrante. (*Edit. Barbiell.*)

(7. Episcopus non potest in alterius Diocæsi confirmare suos Subditos, vel Pontificales actus exercere, absque licentia Episcopi, in cujus Diocæsi reperitur, sub pœna suspensionis ab exercitio Pontificalium. Ita Conc. Trid. sess. 6, de reform. cap. 5, et Sacra Congr. ejusdem Conc. in Mediolanensi 13 April. 1575. (8. Nec in Diocæsi vere Nullius; Sac. Congreg. Conc. in Dirachien. 21 Augusti 1627, et in Isernien. 1 Mart. 1687. In ministrando enim Confirmationis Sacramento ultra potestatem Ordinis requiritur etiam potestas jurisdictionis, quam non habet Episcopus in Diocæsi alterius, seu vere Nullius. (9. Immo neque potest Archiepiscopus in Diocæsi Suffraganei; Gloss. in Clem. cap. *Archiepiscopo* 2, de privileg. et excessibus privileg. Barbosa lib. 1. Juris Ecclesiast. cap. 7, num. 132, et de Offic. et potest. Episc. part. 1, tit. 4, num. 49. Card. Petra loco cit. num. 54, referens ex Pignatelli sic fuisse in terminis resolutum. Archiepiscopus enim nequit exercere Pontificalia in Ecclesiis Suffraganeorum absque licentia Episcopi Ordinarii; Sac. Congr. Episc. et Regular. 18 April. 1599. (10. Quinimmo nec in propria Diocæsi potest Episcopus licite ministrare Confirmationis Sacramentum personis alterius Diocæsis absque consensu Episcopi Confirmandorum, ut expresse resolvit Sac. Congr. Concil. 28 Novembris 1602, lib. 10, decr. pag. 49, ubi proposito dubio: « An liceret Episcopo personis sibi non subjectis Sacramentum Confirmationis conferre absque consensu proprii Episcopi Confirmandorum? » fuit resolutum omnium consensu: *Non licere*. Et sic docent S. Antoninus in Summa part. 3, tit. 15, § 5. Sylvester verb. *Confirmatio*, quæst. 5. Tabien. eod. verb. *Confirmatio* § 6. Armilla eodem verb. *Confirmatio* num. 5. Tolet. instruct. Sacerd. lib. 2, cap. 24, num. 5. Bellarm. de Sacram. lib. 2, cap. 12, in fine; Suarez part. 3, quæst. 72, art. 12. Bartol. ab Angel. Dialog. 3, § 62, quos Auctores nominatim sequuta fuit Sacra Congregatio in adducta resolutione, ut refert Card. Petra loco cit. n. 48. (11. Nec desunt Auctores, qui dicant, quod Episcopus aliter faciens suspensionem incurrat, ut Vivald. tit. de Confirmat. cap. 4, num. 3. Petrus de Ledsma in Summa part. 1, de Sacram. Confirmat. cap. 9, vers. *septima conclusio*; Bartol. ab Angelo dict. Dialog. 3, § 62, quos refert, et sequitur Bonacina de Sacramentis disput. 3, qu. unic. punct. 2, num. 1. (12. Barbosa tamen cum Diana, Layman, et aliis ab ipso citatis dict. allegat. 30, num. 14, part. 2, de Offic. et potest. Episcop. verius existimat, Episcopum confirmando in sua Diocæsi subditos alterius, a suspensione, et culpa excusari, cum præsumendum sit hoc ratum, et gratum fore proprio Episcopo, præcipue quando est absens, vel non ministrat hoc Sacramentum, vel confirmat aliquem afferentem dimissionem sui Episcopi, ut ordinetur, quia qui concedit finem, concedit necessaria ad talem finem. (13. Episcopi vero attentiores talem usum confirmandi non subditos sine facultate suorum Ordinariæ non admittunt; Pax

Jordan. tom. 1, lib. 3, tit. 2, num. 49. Et Cardin. Archiep. Neapol. in Edicto pro Confirmationis Sacramento id solet prohibere, ut observat Crispin. in Visit. Pastoral. part. 2, § 17, pag. 513. (14. Et in tali casu, quod Episcopus se expresse declarat, ut Episcopus Fesulanus, Chrisma ministraturus se prius expresse declaravit, nolle, neque intendere confirmare Diocæsanos Florentinos, aliosque, qui legitimam suorum Ordinariorum licentiam non habuissent, tunc ipsi essent invalide confirmati. Cum enim nonnulli Florentini hujus declarationis inscii ad Confirmationem accessissent, fuit dubitatum, « An præfati Diocæsani fuerint valide confirmati. » Sub die 8 Augusti 1682, fuit responsum a Sacra Congr. Conc. *Negative*.

(15. Ad viciniorum Episcopum spectat conferre Chrisma, consecrare Aras, vel Altaria portatilia, Sede vacante; et Vicarius Capitularis procurare debet, ut illi subministraretur victus conveniens, et equorum expensæ; Sac. Congreg. Episcop. in Carentina 10 Januarii 1605. (16. Vicinior Episcopus dicitur ille, cujus Cathedralis est proximior Cathedrali vacanti; licet forte alius esset vicinior loehabitationis impetrantis; Sacra Congreg. Conc., in Fundana 14 Novemb. 1637. (17. Sic etiam in locis exemptis, et in Abbatibus, quæ vere Nullius non sunt, Chrisma ministrare pertinet ad Episcopum viciniorum, seu in cujus Diocæsi sita est Abbatia. Ita resolutum refert Pignatelli. tom. 10, consultat. 154, num. 11. (18. Unde potest Episcopus in Parochialibus Monachorum exemptorum Sacramentum Confirmationis administrare, in vitis ipsis Regularibus, et contra eos hujusmodi administrationem impediens Censuris procedere; Sac. Congreg. Concil. in Brixien. 9 Junii 1655, argum., cap. *Responso* 43. de sentent. excomm. et argum., cap. *Quoniam* 19, de sentent. excomm. in 6. (19. Et si Abbas conferre tentet Sacramentum Confirmationis, nihil agit, non obstantibus privilegiis obtentis ante Concilium Tridentinum; Sacra Congreg. Concil., 23 Julii 1635. (20. Abbas, qui vere est Nullius, et habet Territorium separatam faciens propriam, et distinctam Diocæsim, convocare potest quemcumque maluerit Catholicum Antistitem ad Sacramentum Confirmationis ministrandum: ut sæpius resolutum fuisse a Sacra Congreg. Concil. refert Fagn. lib. 1 Decr. in cap. *Cum venisset* 1, de Sac. Uction. § *Per frontis* num. 8. Rota decis. 723, num. 6, coram Cerro, et resolvit eadem Sacra Congregatio Concil. in Dirachien. 21 Augusti 1627, lib. 3. Decr. pag. 316, ibi: « Si Abbatia hujusmodi Nullius Diocæsis existat, esse in facultate Commendatarii convocare, quem maluerit Catholicum Antistitem ad Sacramentum Chrismatis ministrandum: » Similiter in Isernien. 1 Martii 1687, fuit rescriptum, manutenendum esse Abbatem Sancti Vincentii in Vulturno in possessione vocandi Episcopum sibi bene visum ad effectum ministrandi Sacramentum Confirmationis in ejus Abbatia, salvo tamen jure Episcopi vicinioris. (21. Non potest Episco-